www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Sandra Brown
THICK AS THIEVES

By arrangement with Maria Carvainis Agency, Inc.
and P. & R. Permissions & Rights Ltd.
Translated from the English THICK AS THIEVES
Copyright © 2020 by Sandra Brown Management Ltd.
First published in the United States of America by Grand Central Publishing.
a division of Hachette Book Group, Inc.
Translation Copyright © 2022 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-04464-5

ČUVAMO PRIRODU

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

sandra
BRAUN

OPASNA VEZA

Prevela Sanja Bošnjak

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2022.

UVOD

One noći u 2000.

„Budemo li pričali o tome, sigurno ćemo biti uhvaćeni."

Pustio je da se ova izjava slegne, a zatim prodorno pogledao u svakog od svoja tri ortaka pravo u oči, jednog po jednog, umesto da ih dodatno upozorava.

Zbijeni četverac smirivao se posle adrenalinskog vrhunca. Nije to bilo naglo spuštanje već postepeno. Pošto više nisu bili u neposrednoj opasnosti da će biti uhvaćeni na delu, srca su im lupala jače nego inače, ali usporila su na prihvatljiviji ritam. Dah im je i dalje bio vreo na hladnom vazduhu, mada više nisu disali tako ubrzano.

Nisu smeli da rizikuju da ih vide zajedno večeras, ali pre nego što se raziđu, morali su da sklope čvrst sporazum. Ako je stvaranje te veze obuhvatalo i pretnju, tim bolje. To bi ih sve obeshrabrilo od kršenja sporazuma i nateralo ih da ćute. Morali su da se zavetuju na ćutanje, inače…

„Nemojte da pričate o tome." Govornikova kosa boje paprike bila je kao trska koja je rasla iz sporednog zida. Kroz čekinje mu se nazirala pegava ćela. „Nemojte da govorite nikom živom." Pet puta oštro je zamahnuo rukom prema zemlji da naglasi svaku reč.

Pomalo nestrpljivo, najstariji u grupi rekao je: „Naravno da nećemo."

Onaj koji je žustro grickao nokte, ispljunuo je komadić dok je klimao glavom u znak slaganja.

Četvrti, najmlađi od svih, zadržao je hladnu uzdržanost i primetnu smirenost tokom tog večernjeg poduhvata. Lakonsko sleganje ramenima prenelo je neizgovoreno: *Podrazumeva se*.

„Ako se samo jedan pohvali ovim ili dâ nekakav nagoveštaj, čak i u šali, to će imati domino-efekat koji bi mogao…“

„Prestani da nam ponavljaš“, prekinuo ga je najstariji. „Shvatili smo i prvi put, i tvoje predavanje nije nam ni bilo potrebno.“

Jarak u kojem su čučali bio je obrastao korovom, od kojeg je neki bujao, neki ležao sparušen u blatu, natopljen poslednjom velikom kišom. Jaruga je bila dublja od metra i izgledala je kao ružan ožiljak usečen između uskog puta i ivice bodljikave žice oko kravlje ispaše koja je smrdela na stajnjak. Bez povetarca da rasprši smrad, zagušljiv vazduh samo ga je pojačavao.

U sredini kruga koji je obrazovala četvorka nalazio se uzrok netraženog predavanja: platnena torba prepuna ukradenog novca.

Plen je bio mnogo veći nego što su očekivali, i ta neočekivana nagrada i oduševila ih je i otreznila. Tako su ulozi bili viši, ali je porasla i napetost.

Posle primedbe o nepotrebnom predavanju, niko se nije ni pomerio niti rekao nešto dok onaj mladi, povučeni, nije podigao ruku i spljeskao komarca na vratu, ostavljajući krvavi trag. „Niko neće ništa čuti od mene. Ne sviđa mi se pomisao na zatvor. Već sam bio tamo.“

„U maloletničkom“, izjavio je crvenokosi.

„I to se računa.“

Stariji je rekao: „Samo bi budala blebetala o tome. Ja nisam budala.“

Crvenokosi je razmislio, a zatim klimnuo glavom kao da se umirio. „Dobro, onda. Još nešto. Kada se vidimo na ulici, ponašaćemo se kao i uvek. Nećemo početi da se izbegavamo, ali nećemo se ni družiti. Poznajemo se, možda dovoljno da razgovaramo, ali to je sve. Zato će ovo uspeti. Jedino što imamo zajedničko jeste ovo.“ Gurnuo je platnenu torbu čeličnim vrhom čizme.

Drugi par kaubojskih čizama u krugu nije imao srebrni vrh. Nisu nošene radi pokazivanja, već se u njima živelo. Nisu prvi put bile zaprljane blatom.

Par smeđih špicastih cipela sijao se pre nego što su skliznule u jarak.

Tamnoplave patike imale su dobru kilometražu.

„Šest meseci je dugo da čekamo podelu“, rekao je najstariji, odmeravajući crvenokosog. „Zašto bi novac u međuvremenu bio kod tebe? Nismo glasali.“

„Zar mi ne verujete?“

„Šta ti misliš?“

Ako se riđi uvredio, nije to pokazao. „Pa, gledaj to ovako. Ja preuzimam sav rizik. Uprkos zakletvi ćutanja, ako neko od vas zucne i neko sa *značkom* nešto načuje i počne da njuška, torba će biti kod mene.“

Ostaloj trojici nije promakao naglasak na izvesnoj reči. Razmenili su poglede očiglednog nepoverenja prema samoproglašenom bankaru, ali niko se nije usprotivio. Najmlađi je opet slegao ramenom, što je riđi shvatio kao slaganje.

„Kada dobijete svoj deo novca“, rekao je, „ne možete početi da ga trošite kao ludi. Nema novih automobila, ničeg upadljivog, ničeg…“

Stariji ga je ponovo presekao, osornije nego pre. „Znaš, stvarno mi nisu potrebna ta tvoja uputstva.“

„Nema potrebe da budeš toliko osetljiv. Dok govorim vama, podsećam i samog sebe.“ Riđi se umirujuće osmehnuo, ali ne i očima, u kojima se presijavala slaba mesečina poput dva ravna žileta. Zatim se okrenuo onom što je grickao nokte, kojem je već ponestalo prstiju. „Šta je tebi?“

„Ništa.“

„Prestani onda da se tako uznemireno vrpoljiš. Tako ćeš privući pažnju na sebe kao crvena neonska strelica.“

Stariji je potvrdio. „U pravu je. Ako deluješ uznemireno, to ti je kao da priznaješ.“

Ovaj je spustio šaku sa usta. „Biću dobro.“ Adamova jabučica poskočila mu je kad je progutao knedlu. „Samo… znate.“ Pogledao je u torbu. „I dalje ne mogu da verujem da smo to stvarno uradili.“

„Pa, jesmo“, rekao je riđi. „I kad se pojaviš na poslu u ponedeljak ujutro i obaveste te da je sef ispražnjen tokom vikenda, moraš da se pretvaraš da si zaprepašćen kao i svi ostali. Ali ne preteruj“, rekao je, podižući prst da naglasi.

„Biće dovoljno jedno tiho *Gospode bože*. Pokaži nevericu, a onda zaveži gubicu. Ne radi ništa što bi privuklo pažnju na tebe, naročito ako detektivi počnu da ispituju zaposlene u radnji, a sigurno hoće. Kad dođe red na tebe, pravi se da nemaš pojma ni o čemu i da si nedužan. Kapiraš?“

„Da.“

„*Kapiraš?*“, zahtevao je da zna stariji.

„Naravno. Znam šta radim.“ Ali čak i dok je potvrđivao, brisao je dlanove o pantalone, što je kod ostale trojice izazvalo nepoverenje.

Stariji je uzdahnuo: „Bože.“

Usplahireni je požurio da ih umiri. „Vidite, ne brinite zbog mene. Obavio sam svoje i nastaviću. Samo sam malo napet, to je sve. Ovde na otvorenom.“ Zamahnuo je rukom oko sebe, pokazujući na pašnjak i pustu deonicu seoskog puta. „Zašto smo se uopšte zaustavili ovde?“

„Mislio sam da treba da se dogovorimo“, rekao je riđi.

„I sad jesmo.“ Najstariji je krenuo uz nasip i uputio usplahirenom pogled upozorenja. „Nemoj slučajno da sjebeš.“

„Neću. Do ponedeljka ću biti dobro.“ Ovlažio je usne i drhtavo se osmehnuo. „I šest meseci od sada, svi ćemo živeti kao bubrezi u loju.“

Svi su zajedno izašli iz jarka, ali navedeno optimističko predviđanje nije se ostvarilo.

Do jutra, plan im je sasvim propao.

Jedan je bio u bolnici.

Jedan u zatvoru.

Jedan u mrtvačnici.

A jedan je pobegao s plenom.

PRVO POGLAVLJE

Sadašnjost

„Gospode, Arden. Računala sam na to da je oronulo, ali…“

Lisa se zgroženo stresla kad je ušla kroz zadnja vrata u kuhinju i videla uslove u kojima je Arden živela proteklih pet meseci.

Arden je ušla za sestrom i izvukla stolicu ispod trpezarijskog stola. Kad je sela, primetila je da je uzalud glancala površinu stola. Do juče se nervirala zbog tih zareza i ogrebotina. Danas joj nije bilo jasno zašto.

Lisa je i dalje brbljala. Arden se prenula. „Jesi li proverila tu peć da ne curi negde plin? Moglo bi da bude opasno. Imaš li ispravan požarni alarm?“

„Zovu se Brakston Hiksove. Razmišljaj o njima kao o probnim kontrakcijama. Ali proći će i više od mesec dana pre nego što počneš da ih osećaš. I kad se dese, nema razloga za uzbunu.“

To joj je ginekolog rekao na poslednjem prenatalnom pregledu.

Ali jučerašnje kontrakcije nisu bile Brakston Hiksove. Ispostavilo se da nisu bile proba i izazvale su veliku uzbunu u odeljku s voćem i povrćem u prodavnici.

Silom je otrgla misli i vratila se Lisi, koja je stajala nasred kuhinje, s laktovima stisnutim uz bokove, kao da se plaši da bi mogla slučajno dotaći kontaminiranu površinu.

„Rekla si mi da boraviš samo u nekoliko prostorija u prizemlju. A šta je s ovim?“

Lisa je prišla otvorenim vratima i pogledala u nazovitrpezariju i iza nje u dnevnu sobu. Pre dve decenije, iz njih je iznet sav nameštaj osim pijanina, koji je ostao na istom mestu. Arden se iznenadila što ga je

zatekla tu, ali pretpostavila je da je ostao zbog istog razloga zbog kog ga Lisa nije ponela kad su se iseljavale. Kako izneti nešto toliko veliko?

„Pretpostavljam da su sobe na spratu prazne kao i ove", rekla je Lisa. „Sve izgleda tako kao da uopšte nisi boravila tu." Preletela je pogledom preko stepeništa, a zatim se vratila u kuhinju. „Gde spavaš?"

Arden je pokazala glavom prema sobi pored kuhinje. Lisa je kažiprstom gurnula odškrinuta vrata.

Bio je to četvrtast i bezličan prostor sa četvrtastim i bezličnim prozorom. Njihova majka, Mardžori, koristila ga je kao ostavu za božićne ukrase, staru odeću namenjenu za dobrotvorne svrhe, tatine retko korišćene palice za golf, prenosivu šivaću mašinu i slično.

Kad se Arden uselila, odlučila je da tu namesti privremenu spavaću sobu umesto u svojoj staroj sobi na spratu, da ne mora da se penje stepenicama onako nezgrapna u poodmakloj trudnoći.

To više nije bilo bitno.

Kada je prvi put osetila bol, Arden je ispustila jabuku koju je probala i raširila je šake preko velikog stomaka. Iako ju je oštar i neočekivani grč ostavio bez daha, uplašeno je kriknula.

„Šta je bilo, dušo?"

Okrenula se prema zabrinutom glasu. Primetila je prijatno lice uokvireno sedom kosom, plavo-belu prugastu bluzu i ljubazne oči. Onda ju je ponovo presekao bol, još gori nego onaj pre. Kolena su joj klecnula.

„O, bože. Pukao ti je vodenjak. Porodićeš se."

„Ne! Nemoguće. Prerano je."

„Koliko si trudna?"

„Prerano je!" Glas joj je postao piskav od panike. „Zovite hitnu pomoć. Molim vas."

Lisa je govorila o njenoj sumornoj privremenoj spavaćoj sobi. „Jednostavno, ne razumem zašto si izabrala da se vratiš ovamo i živiš ovako."

Arden je namestila sobu bračnim krevetom, noćnim stočićem i lampom, i komodom koju je sama sastavila za dva dana. Setila se da joj se činilo da je postigla veliki uspeh i zamišljala je sebe kako ubrzo sastavlja krevetac.

U ogledalu okačenom na zid iznad komode videla je Lisinu užasnutost kada se okrenula, polako vrteći glavom i posmatrajući Arden kao nerazumljivi drevni rukopis.

„Imaš li nešto za piće?“

Ne čekajući odgovor, Lisa se vratila u kuhinju i proverila čega ima u frižideru. „Dobro. Dijet kola. Ili bi radije nešto drugo? Radi li ledomat?“

Arden se trudila da prati njen žustri tok misli, ali misli su joj obuzela živa sećanja.

„Bićeš dobro. Lezi. Diši duboko.“

Mlada žena u odeći za jogu odazvala se na ženin poziv u pomoć. Spustila je Arden dok se nije ispružila na ruke druge nepoznate osobe koja je zauzela položaj iza nje. Klečeći pored nje, mlada žena nastavila je da joj se obraća smirenim glasom, ali ništa što je rekla nije pomoglo protiv bola koji ju je obuzimao i podjednako žestokog očaja.

Očajnički je gurnula ruke između butina u pokušaju da zadrži život koji je telo pokušavalo preuranjeno da izbaci.

Lisa je pronašla čaše u ormariću u kojem su oduvek stajale i obema im sipala piće. Ponela ih je do stola i sela preko puta Arden.

Otpila je iz čaše, a zatim ispružila ruku i pokrila Ardeninu. „Sestrice moja.“

Prošaputala je te reči s ljubavlju, nežnošću i brigom. I Arden je znala da je bila iskrena. Lisa je bila zbunjena njenim životnim izborima i ljutila se.

Rekla je: „Uznemirena sam otkako si me pozvala juče. Ne znam koliko se sećaš prošle noći, ali kad sam stigla u bolnicu, jednog trenutka bila si histerična, a sledećeg skoro katatonična. Bila sam van sebe. A onda jutros, dok sam pokušavala da te izvadim odande…“

„Kako se zovete?“

Medicinski tehničar nagnuo se iznad nje, zamenivši ženu odevenu za jogu. Bio je mladolik.

„Arden Maksvel.“

„Arden, pobrinućemo se za vas, u redu? Koliko ste trudni?“

„Dvadeset dve nedelje.“

Njegov partner, nalik na profesionalnog bodi-bildera, proveravao joj je vitalne znake. Zamolio je sve koji su se okupili oko nje da se udalje, a zatim ju je podigao na kolica i izgurao iz prodavnice.

Podnevno sunce bilo je visoko na nebu. Bilo je zaslepljujuće. Oči su joj zasuzile.

Sada je obrisala suze iz očiju.

Lisa mora da je primetila, jer je prestala da nabraja otežavajuće okolnosti u vezi s njenim otpuštanjem iz bolnice. „Zapravo, ovo mi je prva prilika da ti kažem koliko mi je žao. Iskreno, iskreno mi je žao, Arden." Pomilovala joj je ruku.

Ardenine oči ponovo se ispuniše suzama. Pogledala je u svoju netaknutu čašu koka-kole, gde su se mehurići žurno podizali ka površini, samo da bi se raspršili kad bi tamo stigli. Nešto živahno i živo gasilo se brže od treptaja.

U kolima hitne pomoći isekli su joj farmerke. Prekrili su je. Kad ju je mladi tehničar pregledao, glatko čelo mu se namrštilo.

Mučila se da se uspravi da bi videla šta je izazvalo njegovu preneraženost, ali bodibilder ju je zadržao, stavivši joj ruke na ramena, ne grubo, ali čvrsto.

„Beba će mi biti dobro, zar ne?", jecala je. „Molim vas. Recite mi da će biti dobro."

Međutim, dok je sad razmišljala o tome, verovala je da je već tada znala, na iskonskom i intuitivnom nivou, da njena devojčica nikada neće udahnuti vazduh.

„Verovatno nećeš verovati", nastavila je Lisa dok joj je palcem trljala prste, „ali divila sam ti se što si izabrala da rodiš. O, nemoj pogrešno da me razumeš. Bila sam zapanjena kad si mi rekla za to i šta nameravaš da uradiš. Da ćeš se vratiti ovamo i podizati dete. *Ovde* od svih mesta?"

Osvrnula se oko sebe kao da traži objašnjenje za neobjašnjivo ispisano na izbledelom tapetu. „To je mazohizam. Ima li ova samonametnuta kazna veze s bebinim ocem?"

Arden je podigla čašu i trudila se da je drži čvrsto dok je otpijala gutljaj koka-kole. Čaša joj je zvecnula o donje zube. Spustila ju je.

Lisa ju je tiho pitala: „Je li oženjen, Arden?"

Arden je spustila pogled.

Lisa je uzdahnula. „Tako sam i mislila. Da li je uopšte znao da si trudna?"

Shvatila je ćutanje kao *ne*.

„Znala sam", rekla je Lisa. „Sad nemaš obavezu da mu govoriš. Ako nije znao za dete, ne mora da zna ni za njenu sudbinu. Ta epizoda tvog života sada je iza tebe. Možeš da počneš iz početka. Od nule."

Ponovo je nežno stavila ruku na Ardeninu. „Prvo treba da te odvedemo odavde. Hoću da se doseliš kod mene dok ne smisliš šta želiš da radiš u životu.“ Dala joj je vremena da odgovori, ali pošto nije, nastavila je. „Otkako je Volas umro, kuća deluje tako prazno.“

Lisin muž, koji je bio mnogo stariji od nje, umro je dve godine ranije. Nije ni čudo što joj je ogromna, prostrana kuća u otmenoj četvrti Dalasa delovala prazno.

„Daću ti privatnosti koliko budeš želela, naravno, ali Helena će te s oduševljenjem obasipati pažnjom. Ona i ja ugađaćemo ti dok se potpuno ne oporaviš.“ Nasmešila se i ponovo potapšala Arden po ruci pre nego što je pogledala na sat.

„Sigurno nemaš mnogo za pakovanje. Ako uskoro krenemo, stići ćemo pre mraka. Helena će nam pripremiti večeru.“ Spremala se da ustane sa stolice, kad je zastala. „I, Arden, nemaš nikakav rok. Daj sebi vremena da razmisliš o svemu. Zaista razmisliš pre nego što bilo šta uradiš. Nemoj ni u šta da srljaš.

Da budem sasvim iskrena, imala sam loš osećaj kad si se preselila u Hjuston, a tada čak nisam ni znala za tvoju vezu s tim oženjenim muškarcem. Istina, posao je obećavao, ali selidba mi je delovala kao nagla i osuđena na propast od početka.“

Dežurni lekar u hitnoj pomoći uhvatio ju je za ruku. „Gospođo Maksvel, žao mi je.“

„Ne.“

„Vaša ćerka je mrtvorođena.“

„Ne!“

„Ne krivite sebe. Niste to ničim izazvali. Prirodni uzrok.“

Osuđena na propast od početka.

Arden se činilo kao da će joj grudna kost pući, odgurnula je stolicu i otišla do sudopere. Otvorila je žaluzine na prozoru iznad nje i pogledala u zadnje dvorište, u kojem su se Lisa i ona nekada igrale.

Na ogradi su nedostajale daske. Trava je obrasla korovom. Majčin ružičnjak, o kojem je brinula s velikom ljubavlju, bio je parče jalove prašine.

Osetila je da joj je Lisa prišla i pre nego što ju je sestra obgrlila oko struka i spustila joj bradu na rame, da podeli s njom pogled kroz prozor. „Sećam se dana kad ti je tata doneo ljuljašku.“

Još je bila učvršćena u zemlju betonskim blokovima, ali bila je zarđala i na jednoj ljuljašci bio je pokidan lanac.

„Bilo mi je dvanaest godina, što znači da si ti imala dve. Imala si malo sedište sa šipkom preko krila."

Lisa je protrljala bradu o Ardenino rame. „Bila si premala da bi se toga sećala, ali sigurno se sećaš kad sam te učila kako da se prevrneš preko šipke."

Lisa je dotad već bila gotovo previsoka, ali dovoljno sportski tip da joj pokaže kako je lako. Primetila je Ardenine prve strašljive pokušaje, a zatim ju je izazvala da proba sama.

Dlanovima vlažnim od nervoznog znoja, uhvatila se za poprečnu šipku, duboko udahnula i prevrnula se preko nje, ali nije uspela da se sasvim okrene. Šake su joj skliznule sa šipke i pala je pravo na zadnjicu.

Povređenog ponosa isto koliko i zadnjice, borila se protiv suza, ali Lisa ju je nagovarala da pokuša ponovo.

„Sutra", cvilila je Arden.

„Ne. Odmah."

Uspela je iz drugog pokušaja. Lisa ju je praktično ugušila zagrljajem. Sad se sećala koliko su joj značili Lisino odobravanje i pohvalni zagrljaj.

Porodica je proslavila njen podvig izlaskom na večeru u restoran po njenom izboru: *Mekdonalds*, naravno.

Bio je to srećan dan, među poslednjim srećnim porodičnim trenucima kojih se sećala. Majčina kobna nesreća dogodila se nekoliko meseci kasnije.

Međutim, njen gubitak nije bio tako iznenadan i neočekivan kao kad ih je otac napustio.

Prošlog marta bilo je dvadeset godina, duplo više od toga koliko je ona imala kad je Džo Maksvel napustio svoje dve ćerke, i nikad ga više nisu videle. Njegov odlazak ostao je ključna tačka oko koje je Ardenin život nastavio da se okreće.

Nije vredelo razmišljati o tome da li bi Lisa i ona izrasle u drugačije osobe, ili kakvu bi budućnost imale, da ih on nije napustio. Jeste.

Tiho, saosećajno, Lisa je rekla: „Proživela si užasno iskušenje i ne želim da te pritiskam kad si tako ranjiva, ali, Arden, ovo nije mesto za

oporavak. Veruj mi, nije. Bila si mlađa. Ne sećaš se kako nam je bilo loše pošto je majka umrla. Ili bi možda i mogla, ali si potisnula sećanja. Ja nisam. Ja se sećam.

Kad je tata nestao i ja sam nas preselila iz ovog grada, zaklela sam se da će to biti zauvek. Ljudi koji su tada živeli ovde, setiće nas se. Zašto bi se izlagala tračevima i nagađanjima? Da i ne pominjem to da se ova kuća doslovno ruši oko tebe." Prešla je prstom preko rupe na plastificiranoj radnoj površini.

„Toliko sam puta pomišljala da je prodamo, ali raznežila bih se, setila se majke u ovim sobama, kako kuva u ovoj kuhinji, pevuši dok presavija veš, i nisam mogla da se nateram da je se odreknem. Iako bog zna da bi nam novac dobro došao da sam je prodala, nepovratno bismo se rastale od majke. Osim toga, kuća je pripadala i tebi. Nisam mogla da donesem takvu odluku u ime obe."

Duboko je udahnula. „Međutim, sada bih volela da sam je se otarasila, jer onda ne bi napravila ovu strašnu grešku da se ponovo doseliš. Zavaravala si se, jer si smatrala ovo mesto *domom*. A ono nije dom. Nije već dvadeset godina i, bez tvog deteta, nikada neće ni biti.

Ja sam ti jedina porodica. Brinuću o tebi dok ne odlučiš šta želiš da radiš odsad pa nadalje."

Zagrlila je Arden brzo i čvrsto i zadržala je trenutak duže pre nego što ju je pustila.

Arden se okrenula prema njoj. Poljubila je sestru u obraz, a zatim je savila mali prst i Lisa je spojila svoj s njenim. Pošto ih je otac napustio, počele su često ovo da rade. To je značilo da su imale samo jedna drugu i da je ta veza bila neraskidiva.

Zadržale su prste spojene, setno se smeškajući jedna drugoj, a onda je Arden odvojila ruku. „Jesi li završila, Lisa?"

„Završila?"

„Završila objašnjavajući gde ću ja živeti i šta ću raditi sa svojim životom odsad pa nadalje. Ako si gotova, molim te, idi." Udahnula je da se pripremi. „I ako nisi, svejedno, idi."

* * *

Arden je još bila budna kad je čula da se auto približava putem.

Pogledala je na sat na noćnom stočiću. Bilo je nešto posle jedan ujutro. Večeras se provezao malo kasnije nego inače.

Odmah pošto je saznala da je trudna, isplanirala je da ode iz Hjustona. Nedelju dana kasnije dala je otkaz na poslu, platila najam, ispraznila stan i vratila se u svoj rodni grad.

Iako je Penton bio sedište okruga, veći deo okruga bio je ruralan, pa je i sam „grad" bio mali i u njemu je uspešno gajena vinova loza. Svako ko je znao istoriju porodice Maksvel, prirodno bi bio radoznao u vezi s trenutnom stanarkom kuće koja je toliko dugo bila nenastanjena, i nije trebalo mnogo da se pročuje ko je ona.

Navikla je da vozači usporavaju dok voze pored kuće.

Nisu joj smetali oni koji su zurili u nju preko dana.

Međutim, jedan je dolazio noću. Svake noći. Dosad je već prepoznavala zvuk njegovog motora. Čak je shvatila i da ga iščekuje. Prečesto ne bi zaspala dok se ne bi provezao. Nije priželjkivala baš takav završetak svakog dana. Nije joj se činilo dobronamerno.

Naravno da nije ni zucnula o tome Lisi, koja je predvidela da će Ardenino doseljenje izazvati sumnju, glasine i nagađanja o njihovom ocu i zločinima koje je navodno počinio pre nego što je nestao.

Kao i obično, Lisa je bila u pravu, ali Arden je slutila da tog naročitog prolaznika nije pokretala isključivo radoznalost i nada da će ugledati najmlađu ćerku ozloglašenog Džoa Maksvela. Ovi noćni obilasci imali su grabežljivu crtu zbog koje je osećala nelagodu.

Ali zar nije upravo danas odlučila da više neće popuštati pred zastrašivanjem?

Zbacila je prekrivače, ustala iz kreveta i prišla prozoru, držeći se iza zida tako da je ne vide. Činilo joj se razumno i obazrivo ne dozvoliti osobi u tim kolima da otkrije da je svesna njenog prisustva.

Kuća je bila previše uvučena od puta da bi videla nešto više od farova na vozilu. Kad se izravnao s kućom, usporio je do puzanja, kao i svake noći, i nije ubrzao dok nije prošao.

Dok je posmatrala kako zadnja svetla nestaju iza krivine i izvan vidika, rekla je sebi da joj je možda bujna mašta pretvorila nešto nedužno

u nešto zlokobno. To tiho brujanje motora moglo je da pripada radniku koji se vraćao kući posle noćne smene.

Međutim, nije znala ni za jednu firmu na ovom putu i koji bi to posao zahtevao sedmodnevnu radnu nedelju. Prolazio je pored kuće i vikendom. Nije propustio nijednu noć već mesecima.

Ta redovnost delovala je prinudno i zlokobno.

Pokušavajući da se oslobodi nelagode, govoreći sebi da je blesava, vratila se u krevet, ali burne misli držale su je budnom.

Lisa nije otišla tiho.

Pola sata pošto je Arden proglasila svoju nezavisnost, Lisa se raspravljala s njom. „Da je Volas živ, stao bi na moju stranu."

Arden nije sumnjala u to. Volela je zeta, koji joj je dobro zamenio oca – zapravo, pre joj je bio kao deda – kad su se Lisa i on venčali. Uspešni građevinski preduzimač, smireni Volas Bišop, rutinski je sklapao poslove iz kojih su obe strane izlazile s osećajem zadovoljstva. Bezbroj puta posredovao je u neslaganjima između sestara, ali da bi održao bračni sklad, naginjao je na Lisinu stranu.

Međutim, iako je Lisa pomenula njegovo ime, Arden je ostala pri svojoj odluci da ostaje i nije Lisi dala drugi izbor, već da na kraju popusti. Dok je odlazila, rekla je: „Samo želim da budeš srećna, Arden."

„I ja želim da budem srećna."

Sada, dok je ležala u mraku, zureći u tavanicu, jedno je morala da prizna sestri: veći deo svog odraslog života kretala se sumanutim tempom, ali nije nikuda stizala. Nije otkrila svoj put. Nije imala ni pravac ni cilj.

Nagonski je prešla rukom preko stomaka i nedostajao joj je maleni brežuljak koji joj je bio tako predivno nov, a ipak je brzo postao tako divno blizak.

Beba joj je dala svrhu.

„Tako je kako je…", prošaputala je.

Obuzeo ju je bol, ali odbila je da ga prihvati. Nije mogla da dozvoli da joj se misli i srce usredsrede na gubitak bebe. Da jeste, žalost bi je savladala.

Morala je da nastavi prvobitni plan. Baš kao kad je naučila premet preko šipke, morala je to da obavi, sama i sada.

Iako joj je telo bilo iscrpljeno, u glavi joj je i dalje ključalo i nastavila je da kuje plan preuređenja kuće koja je stajala zanemarena dvadeset godina.

Do smrti će žaliti za ćerkom koju je izgubila, ali osećala je hitnu potrebu da deluje, da se kreće, da *živi* pre nego što bude prekasno.

Na tu poslednju misao je zastala.

Prekasno *za šta?*

DRUGO POGLAVLJE

Ime „L. Bernet“ bilo je ispisano na metalnom poštanskom sandučetu postavljenom na stubu na početku kolskog prilaza. Iako je put do tamo bio neravan, uzak, zaobilazan, Arden je stigla na odredište.

Do tog trenutka, dva meseca otkako je izgubila bebu, bila je zauzeta, ali obeshrabrujuće beskorisna. Nadala se da će ova poseta L. Bernetu to promeniti.

Skrenula je na prilaz, zaustavila se iza kamioneta i pustila motor da tiho radi dok je odmeravala kuću. Arhitektura je bila akadska, što nije bilo neobično, pošto je državna granica s Luizijanom presecala jezero Kado, koje nije bilo daleko.

Bela jednospratna građevina imala je tamnozelene žaluzine i odgovarajući limeni krov. Bila je besprekorno uredna i estetski prijatna. Trem s niskom nadstrešnicom prostirao se celom širinom kuće. Na njemu je bila samo lakirana drvena stolica za ljuljanje s visokim naslonom i širokim rukohvatima. Zelenilo je bilo svedeno na nisko zimzeleno grmlje s obe strane recikliranih stepenica od crvenih cigala.

Ugasila je auto. Kad je izašla, čula je neprijatno piskavo zavijanje iza kuće. Zaobišla je kamionet veličine tenka i pošla utabanom stazom preko trave. Odvela ju je oko leve strane kuće do zadnjeg dvorišta, prošaranog visokim borovima.

Oveća dvorišna zgrada bila je usklađena s belom spoljašnjošću kuće i zelenim limenim krovom. Dupla garažna vrata bila su podignuta. Prišla im je i pogledala unutra. Izvor buke bilo je zujanje testere. Čovek koji je rukovao njome, bio joj je okrenut leđima. Buka je bila zaglušujuća.

„Izvinite?“

Nije davao znake da ju je čuo i ostao je nagnut nad radnim stolom, vešto presecajući cepanicu po sredini.

Povisila je glas. „Gospodine Bernete?“

Kad nije odgovorio, odlučila je da sačeka da završi. Kad je završio, uspravio se, odmerio svoj rad, a zatim, na Ardenino olakšanje, ugasio testeru.

„Gospodine Bernete?“

Dok se okretao, podigao je zaštitne naočari na čelo. Kad ju je video, reakcija mu je bila neodređena, ali tako kratka: da je trepnula, promakla bi joj.

Rekla je: „Nadam se da vas nisam uplašila. Vikala sam, ali niste me čuli od buke.“

Gledao ju je netremice, polako je odmerio, a zatim se okrenuo da spusti testeru na radni sto. Skinuo je naočari i par somotskih radnih rukavica i spustio ih pored testere pre nego što ju je ponovo pogledao. „Čuo sam vas.“

Nije znala šta da kaže na to. Ako ju je čuo, zašto joj to nije stavio do znanja?

„Zovem se Arden Maksvel.“ Pošla je prema njemu i pružila desnu ruku.

Pogledao ju je kao da mu je rukovanje bilo nešto novo, a zatim je posegao za izbledelom crvenom krpom da prvo obriše piljevinu s podlaktica. Radio je praktično, gotovo odsečno. „Šta mogu da učinim za vas?“

Nelagodno se nasmejala. „Mnogo, nadam se.“

Nije joj uzvratio osmeh, samo je izvio obrvu.

I to je dodalo nenameravano značenje onome što je rekla. Brzo je objasnila. „Videla sam vaš oglas. Na internetu. Tražila sam lokalne preduzimače na internetu i našla sam vas.“

„Aha.“

Rekao je samo to, ne pokazujući naročito zanimanje hoće li je pridobiti kao mušteriju ili neće. Nastavila je: „Zvala sam juče i ostavila glasovnu poruku, moleći vas da mi uzvratite poziv. Izgleda da vam je promakla.“

„Dobio sam je. Bio sam zauzet.“

Pogledala je iza njega u tek prepolovljeno drvo. „Da, vidim. Pa, imala sam još nekog posla u gradu, pa sam odlučila da pokušam da vas nađem ovde, pošto mi je bilo usput.“